

VEERTIEN & GETROUWD

Hoewel bij wet verboden, komen kindhuwelijken in Bangladesh nog steeds veelvoor.
“Mijn moeder was blij, nu kon ik haar niet meer te schande maken.”

SHILA (20) heeft twee jongere

broertjes. Haar moeder is naaister en verkoopt kleren op straat, haar vader is verlamd en kan niet meer werken. Ze wonen in een sloppenwijk in Dhaka.

“In deze kamer woon ik met mijn familie.

Tegen de muur staat een koffer, met daarin een klein hoekje voor mezelf. Ik bewaar er schoolboeken, wat pennen, en een kettinkje dat ik ooit kreeg van een lerares. Ik heb geluk gehad dat Plan International onze wijk uitkoos om financieel te steunen. Daardoor kon ik al op mijn zesde naar school. Naast taal en rekenen, leerde ik ook dat het in ons land bij wet verboden is meisjes voor hun achttiende uit te huwelijken. Toch worden er in dit land elke dag duizenden meisjes uitgehuwelijkt door hun familie.

Ik was veertien toen mijn oma me vertelde dat ik moest trouwen met een man van bijna veertig. Ik had hem nog nooit gezien. Hij had negen jaar in het buitenland gewerkt dus hij moest wel rijk zijn. Kon hij mooi bijdragen aan de hoge medische kosten van mijn vader die na een zwaar auto-ongeluk in Saoedi-Arabië niet meer kon werken.

Twee dagen voor de huwelijksdag ben ik gevlucht met hulp van een lieve oom van mijn moeders kant. De hele buurt roddelde over me, ze zeiden dat ik een slecht meisje was. Maar ik heb volgehouden, ondanks de woede van mijn vader en alle klappen die ik kreeg.

Nu ben ik actief voor Plan als voorzitter van een jongerengroep die kindhuwelijken wil stoppen. Trouwen doe ik alleen met een lieve man van mijn eigen leeftijd die mij niet zal slaan.”

‘ZE ZEIDEN DAT IK SLECHT WAS’

Om hun privacy te beschermen, zijn de meisjes onder de achttien anoniem gefotografeerd. Dit is beleid van Plan International • Kindhuwelijken zijn in Bangladesh verboden, maar zeker in het binnenland trekt men

**'STEEDS
MEER
BLAUWE
PLEKKEN'**

SAJEDA (15) woont met haar oudere broer, oma en ouders in een kamer. Haar vader is riksja-rijder, haar moeder maakt schoon en haar broer werkt in een fotowinkel. Ze wonen in Dhaka.

“Wat meubels, een gouden ring en 150.000 taka (1500 euro) betaalden mijn ouders de schoonfamilie toen ze me vorig jaar uithuwelijkten. Nog vonden mijn man en zijn moeder het niet genoeg. Keer op keer ging hij naar mijn ouderlijk huis om meer geld te vragen, maar er was niks meer. Vol frustratie kwam hij dan weer thuis. Ondertussen kreeg ik steeds meer blauwe plekken. Met mijn schoonmoeder had ik ook continu strijd. Door het huwelijk had ik moeten stoppen met mijn opleiding en met lessen die ik sinds mijn vierde met hulp van Plan International volgde. Een vrouw hoort thuis te blijven, het huishouden te doen en voor de kinderen te zorgen. Zijn moeder maakte er elke dag opmerkingen over, maar mijn man was twintig en had nog helemaal geen zin in kinderen. Iedere maand haalde hij de pil voor mij. Op de eerste avond van het offerfeest was er weer ruzie over de bruidsschat, en toen heeft hij me letterlijk het huis uit geslagen. Nu woon ik weer bij m'n ouders. Mijn broer heeft gezegd dat hij desnoods twee banen neemt om mijn studie te betalen. Ik wil arts worden, mensen helpen. Trouwen wil ik nooit meer. Mijn moeder denkt niet dat het kan, maar ik ben ervan overtuigd dat je als vrouw alleen heus wel kan overleven. 's Avonds maak ik boodschappentassen om wat extra geld te verdienen, en als ik zo rustig zit te naaien, voel ik me gelukkig.”

zich daar weinig van aan • Hoe ouder het meisje, hoe hoger de bruidsschat die haar ouders moeten betalen. Dit werkt kindhuwelijken in de hand • Onderwijs is de sleutel. Elk jaar dat een meisje langer naar school

SHAHIDA (16) heeft vijf oudere zussen, allemaal getrouwd, en een jonger broertje. Haar vader is overleden, haar moeder maakt schoon. Ze woont in Jatrapur.

“Mijn dochter is zeven maanden, ze heet Rubaya. Ik geef haar borstvoeding. Zelf eet ik een keer per dag wat rijst met saus. Soms is alles al op en moet ik wachten tot de volgende dag. We wonen met z'n vieren op een eiland in een hutje gemaakt van modder en golfplaat. Als het water stijgt, verhogen we ons fornuis met stenen en proberen we de kleden waarop we slapen droog te houden. Toen ik trouwde, was ik veertien en mijn man twintig. Mijn moeder was blij. Nu kon ik haar niet meer te schande maken, en had ze een mond minder te voeden. Hij werkte in een fabriek aan de andere kant van het land en was zelden thuis. Ik was diepongelukkig in die nieuwe omgeving en had elke dag honger. Na tien weken heeft hij me teruggebracht naar m'n ouders. Ik was totaal verzwakt. Twee keer is hij nog langs geweest. Na zijn eerste bezoek bleek ik zwanger te zijn. De baby is geboren in het ziekenhuis via een keizersnede, het kind wilde er maar niet uitkomen. Mijn man heeft nooit geld gegeven voor de operatie. Het ziekenhuis gaf ons de rekening. Zijn dochter heeft hij nooit gezien, als ik bel staat z'n telefoon uitgeschakeld. Ik denk niet dat hij ooit nog terugkomt. Misschien heeft hij wel een ongeluk gehad.”

‘MIJN MOEDER WAS HEEL BLIJ’

gaat, zorgt ervoor dat ze later trouwt, weerbaarder wordt en 10 tot 15% meer gaat verdienen • Plan heeft in Bangladesh al 9.249 jongens en meisjes opgeleid in jongerengroepen die in hun omgeving kindhuwelijken

'IK GILDE ALLES BIJ ELKAAR'

SABINA (15) heeft 2 oudere

broers, haar moeder is huisvrouw en helpt haar vader die op het land werkt. Ze wonen in Belgacha.

"Ik zag hem voor het eerst op de begrafenis van zijn vrouw. Hij was een oom van me, woonde in Dhaka waar hij een winkel in kleding en cosmetica dreef, en had een zootje. Die dag heeft de moeder van zijn overleden vrouw aan mijn ouders gevraagd of ze me wilden uithuwelijken. Ik was in shock. Hij was oud, misschien wel 27, maar mijn ouders vonden het prima. Het was geregeld voor ik er erg in had. De dag na ons huwelijk vertrokken we naar Dhaka. Een lange reis. Ik was veertien.

Er gebeurden vreemde dingen in dat huis, ik zag allerlei vrouwen die met hem megingen naar z'n kamer terwijl ik daar maar zat. De tweede dag kwam hij naar mijn kamer. Hij probeerde me aan te raken, sex met me te hebben. Ik gilde de hele boel bij elkaar. Hij legde zijn hand over m'n mond maar ik worstelde me los en zei dat ik ongesteld was. Toen werd hij heel erg kwaad. Hij sloeg en trapte me in elkaar. Ik was doodsbang maar tegelijkertijd ontzettend boos. Op hem, op mijn tante en op mijn ouders. Ik heb naar huis gebeld en verteld over die vreemde vrouwen en de mishandeling. Toen kwamen ze me halen. Het huwelijk heeft zeven dagen geduurd.

Nu ga ik weer naar school, ik wil politieagent worden en mijn eigen geld verdienen. Wat een huwelijk inhoudt, weet ik niet precies maar als ik om me heen kijk zie ik strijd en stress en geweld. Toch ben ik blij dat ik geen man ben. Vrouwen zijn leuker, krachtiger en slimmer."

BOBITA (22) heeft een oudere broer die getrouwd is, een jonger broertje en een moeder. Haar vader is overleden. Ze woont in Nageswari.

"Ik heb een telefoontje met een wekker erop. Iedere morgen sta ik om 4.30 uur op, ik was mezelf, lees de koran en bid. Als er iets in huis is, eet ik wat. Vervolgens loop ik vijf kilometer met een groepje van elf meiden, daarna gaan we nog twee uur met de boot en dan ben ik bij school. Daar laad ik mijn telefoon op. Ik probeer minimaal twee keer per week naar college te gaan want ik wil graag lerares worden.

Mijn broer heeft me uitgehuwelijkt. Op een dag werd ik naar een ruimte gebracht, daar werd gevraagd of ik wilde trouwen. Trouwen? Ik had geen idee waar hij het over had. Ik was tien jaar. Mijn man bevond zich in een andere kamer. Nadat de papieren waren getekend zag ik hem voor het eerst. Hij bleek een vriend van mijn oudere broer.

We woonden in het huis van mijn schoonouders, ik moest schoonmaken en koken maar ik had geen flauw benul hoe dat moest. Elke dag kreeg ik slaag van zijn familieleden. 's Avonds aten eerst de mannen, dan mijn schoonzus en de moeder van mijn man, en als er nog iets overbleef, mocht ik. Soms pikte ik wat mango's uit de tuin.

Na zeven maanden heeft mijn man me weer teruggebracht. Al die tijd heeft hij me niet aangeraakt. Hij vond me geen goede vrouw en wilde scheiden.

Nu ben ik 22 en bijna al mijn vriendinnen zijn getrouwd. Door hen weet ik dat een huwelijk betekent dat je sex met je man moet hebben. Dat lijkt me prima."

'ELKE DAG SLAAG'

ANIKA (13) heeft een jonger broertje en zusje. Haar vader werkt in Dhaka en komt zelden thuis, haar moeder werkt niet. Ze woont in Bhurungamari.

“Je dochter is erg knap, dus het is belangrijk dat ze nu trouwt’, zeiden de geestelijken uit de moskee en de mensen uit de buurt tegen mijn ouders. Die wisten natuurlijk wel dat twaalf jaar te jong is om te trouwen en bovendien bij wet verboden, dus ze hebben me naar een geheime plaats gebracht. Daar is het huwelijk, zonder officiële papieren, voltrokken. Mijn ouders moesten hem 50.000 taka (500 euro) en wat goud geven als bruidsschat.

Omdat ik nog zo jong was, wilden mijn schoonouders me eerst niet meenemen. Maar omdat het Suikerfeest eraan kwam, besloten ze dat de tijd toch rijp was om hun nieuwe schoondochter aan de gemeenschap te tonen. Zijn familie woonde in een mooi huis, en er was eten genoeg, maar mijn 25-jarige man had meer interesse in andere vrouwen dan in mij. In zeven dagen zag ik dat hij vier keer het huis van een andere vrouw binnenging. Het ergste was dat de mensen uit de buurt het ook zagen. Iedereen had het erover. De imam kwam, er werd een buurtvergadering belegd en een week later kwam mijn vader me halen. Gelukkig waren mijn ouders niet boos op me, want een schoonzoon die vreemdgaat, dat kan natuurlijk niet. Nu ga ik nu weer naar de madrassa, de islamitische school. Ik leer er alles over de Islam en de spreuken van de profeet. Mijn leven is door die scheiding en de schande geruïneerd. Ik moet nog maar afwachten of er ooit nog iemand met me wil trouwen.”

**‘IK WAS
PAS
TWAALF
JAAR’**

TEKST MARGOT JAMISEK FOTOGRAFIE JOUK OOSTERHOF